

14. STUDIJA

POTREBA ZA POMIRENJEM—PROKLETSTVO

„Prokletstvo Sadašnje a ne Buduće Zlo—Gdje je i Zašto Upropaštenje došlo na Sve—Kada će Taj „Gnjev” Božji Protiv Grijeha Prestati—„Izlaz” Sada i u Budućnosti—Pomirenje Neophodno, Zbog Plana kojeg je Bog Usvojio—Čovjek Primjer za Anđele i za Buduća Stvorenja.

„I neće više biti nikakvog prokletstva.” (Otkr. 22:3)

Naš je tekst u potpunom skladu sa općim tenorom Svetog Pisma, naime da dolazi vrijeme kada će djelo Pomirenja biti u potpunosti ostvareno, i kada će, kao rezultat, prokletstvo biti potpuno podignuto sa čovjeka, i sa zemlje, njegove oblasti. Međutim to podrazumijeva da prokletstvo još uvijek nije podignuto, da ono još uvijek počiva na zemlji i na čovječanstvu. Štoviše, to podrazumijeva da je postojalo određeno vrijeme kada je to prokletstvo došlo na sve, kada je najprije bilo nanijeto na čovječanstvo i zemlju. Tko si god da dodatnog truda da istraži stvar pronaći će toliko predivan sklad u Svetom Pismu te tri stvari što će ga vjerojatno zapanjiti, i uvjeriti ga da Sveto Pismo nije ljudskog porijekla, nego da je iako su ga pisale različite osobe, u različitim razdobljima, tijekom dvije tisuće godina, jedinstveno u svom svjedočanstvu; i ni u vezi ni jedne druge teme Sveto Pismo nije toliko jasno, dosljedno i ubjedljivo koliko u vezi te teme o prokletstvu, njegovim posljedicama na čovjeka, otkupljenju od njega, i njegovom konačnom uklanjanju.

Općenito se razumije i propovijeda da je prokletstvo na čovječanstvu, buduće prokletstvo vječnih muka—ne sadašnje

prokletstvo. Međutim prema Svetom Pismu to je sadašnje prokletstvo, naime, smrt, koje će biti podignuto u budućnosti. Niti bi smo trebali razmišljati o tom prokletstvu smrti na uobičajen ograničen način—kako ono utječe na trenutak umiranja ili nekoliko sati umiranja, ili dana, ili nekoliko trenutaka, u vrijeme kada mi nestajemo ili izdišemo posljednji dah života. Baš naprotiv, kako bi smo shvatili što je prokletstvo smrti, morali bi smo si predočiti prvog savršenog čovjeka, sa svim njegovim sposobnostima uma i tijela—nalik svom Stvoritelju mentalno, i fizički, isto tako kao i mentalno i moralno, „veoma dobar”; tako proglašen od najvišeg autoriteta na tu temu. (1. Moj. 1:31)

Veoma kratka bilješka povijesti koja nam je dana u Prvoj Mojsijevoj, zajedno s činjenicom da je potop u cjelosti izbrisao svaki dokaz o genijalnosti i djelu oca naše rase, i o njegovom ranom potomstvu, ne daje nam nikakav temelj za računicu što se tiče njegovih mentalnih i fizičkih sposobnosti. Nama je za informaciju izražena činjenica da je svo Božje djelo „savršeno,” po njegovoj objavi (5. Moj. 32:4); i njegova je daljnja izjava da je čovjek „tražio mnoge izmišljotine,” i okaljao se (Prop. 7:29); i činjenica da je čak pod prokletstvom, i pod nepovoljnim okolnostima u kojima je čovjek živio nakon što je bio izgnan iz Edenskog Vrta—unatoč svim tim nepovoljnim okolnostima, toliko bio savršen njegov ljudski organizam da je otac ljudskog roda još živio dugo razdoblje od devet stotina i trideset godina. (1. Moj. 5:5)

Tek kada usporedimo tu fizičku vitalnost, bez pomoći velikog iskustva u razvoju lijekova i sanitarnih priprema, sa sadašnjim uvjetima, i shvatimo da sa svim našim napretkom u znanosti, pod svjetlom i iskustvom stoljeća, ipak danas jedna polovica stanovništva umire ispod deset godina, i kao cjelina prosječni je životni vijek trideset i tri godine, mi možemo prosuditi koliko smo mnogo fizičke vitalnosti mi izgubili od pada—koliko nas je mnogo „prokletstvo” pogodilo fizički. I budući da mi znamo da čim su više mentalne i fizičke

sposobnosti velikim dijelom koordinirane u čovjeku, time je fizički organizam zdraviji, budući su sve stvari ujednačene, snažnije će i pravije biti mentalne snage i sposobnosti, mi možemo iz toga dobiti posve učtivo gledište o mentalnom kalibru oca Adama, kojega je veliki Stvoritelj proglasio vrlo dobrim, i smatrao ga dostojnim priznati kao svog sina, sebi sličnog mentalno i moralno. (Luka 3:38).

I mentalna i moralna savršenost, pod uvjetima koji su nam predstavljeni u božanskom izvještaju o stvaranju, jasno i izričito podrazumijevaju moralnu *savršenost*; jer mi moramo imati na umu da, prema Svetom Pismu, moralna ukošenost i posljedično kvarenje još nisu bili nastupili. Niti je za pretpostaviti da bi čovjek, bez moralnih elemenata u svojem mentalnom razvoju, bio opisan u Svetom Pismu kao „veoma dobar” čovjek, ili kao slika svog Stvoritelja. Stvoriti Adama savršenim fizički i savršenim mentalno, izuzev u moralnim svojstvima, bilo bi učiniti ga jako lošim čovjekom, na principu da što su veće sposobnosti veći je zlikovac, ako sposobnosti ne bi bile pod moralnom kontrolom.

Osuda na smrt, ili „prokletstvo” proglašena protiv Adama, naime, „Umiranjem ti ćeš umrijeti” (1. Moj. 2:17 margina), nije bila samo protiv njegovih mišića i fizičkog sklopa—ona je uključivala cijelog čovjeka, mentalno isto tako kao i fizički; i to je također uključivalo moralna svojstva, zato što su ona dio mentalnog. Kao potpuna potvrda toga mi danas vidimo čovjeka kao palo biće u svakom smislu riječi; on je fizički propao, i pao mu je i prosjek života, pod najpovoljnijim okolnostima, na trideset i tri godine; mi također vidimo da je on mentalno i moralno nedostatan, ipak posjeduje organe koji su sposobni za mnogo veći razvoj nego što će njegov kratki životni vijek dopustiti. Govoreći o čovjekovim moralnim sposobnostima Apostol izjavljuje, „Nema pravedna ni jednoga,...Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja.” (Rim. 3:10,23)

Nadalje, Apostol ističe da je otac Adam, kada mu je bilo suđeno pred Božjim sudištem, bio namjerni prijestupnik, a da

nije bio zaveden. (1. Tim. 2:14) On nam tako pokazuje da je što se tiče moralne kvalitete on mogao biti poslušan božanskim zahtjevima, jer bi bilo nepravedno s Božje strane suditi i osuditi biće koje se, kroz nedostatno stvaranje, nije moglo održati na suđenju uspješno, biti poslušno njegovim zapovjedima. Činjenica da je Adam bio na suđenju po pitanju vječnog života i smrti, i činjenica da je njegov neuspjeh na tom suđenju bio namjeran, i da je sa pravom navukao na sebe osudu velikog Sudca naime potpunu kaznu zakona, mora dokazati svakom nepristranom, logičnom umu da je Adam u svakom smislu riječi bio savršen, i s pravom podložan suđenju.

I činjenica da Bog, čak i nakon što je otkupna cijena bila plaćena, odbija suditi čovječanstvo opet pred istim vrhovnim i besprijelečnim Sudom, i objavljuje da je razlog tomu da smo mi u našem palom stanju nesposobni za suđenje na njegovom sudištu apsolutne pravde, i da sa našim najboljim djelima nitko ne bi mogao biti opravdan pred njim—sve to uvjerljivo dokazuje, ne samo da je rasa bolno pala, nego također dokazuje da Bog ne bi sudio Adamu uopće da on nije bio mnogo bolji od nas, i skroz podesan za suđenje—savršen čovjek. U potpunim skladom s tom misli Bog namjerava sud Crkve tijekom ovog Evandeoskog doba, za nagradu vječnog duhovnog bića; i suđenje svijetu tijekom Milenijskog doba, za nagradu vječne ljudske savršenosti. „Otac doista ne sudi nikomu: sav je sud predao Sinu.” (Ivan 5:22)

Gledajući čovjeka kao cjelinu (mentalno, moralno i fizički) kao što to Sveto Pismo čini, mi možemo vidjeti da je prokletstvo, osuda na smrt, na djelu protiv svakog dijela ili elementa njegovog bića; i gledajući oko sebe po svem svijetu, mi nalazimo potvrdu toga na svakom koraku. Kod, propadanja fizičkih sposobnosti, najslabija točka kod nekih je želudac, kod drugih su mišići, kod drugih kosti, tako gledajući čovjeka kao cjelinu, mi nalazimo da je kod nekih

najveći gubitak, propadanje, pokvarenost, bila mentalna, kod drugih moralna, kod drugih fizička, ali svi su u svakom pogledu oštećeni; svi su bili beznadno „izgubljeni” pod tim prokletstvom. Ne može biti nikakve nade da bi se itko mogao izbaviti iz tih sveza propadljivosti u kojima smo rođeni, kao što je napisano, „Jer gle, rođen sam u grijehu, u krivnji me je već začela mati moja.” (Ps. 51:5) To smrtno prokletstvo počiva na nama od trenutka rođenja, i stoga pokazuje činjenicu da to nije rezultat naših grijeha kao pojedinaca, nego naslijeđenih grijeha—prokletstva ili upropaštenja koje nas je dostiglo od oca Adama po nasljeđu.

Bilo je rečeno da smo mi „rođeni umirući”; i koliko je to istina sve može posvjedočiti; pošast, propadanje, bolovi i boli, slabost i bolest, samo su elementarni procesi smrti koji djeluju u nama. Stoga, da nije bilo sljepoće dometnute Sotoninim obmanjujućim pogrešnim prikazivanjima božanskog plana, ljudi bi na svakom koraku lako vidjeli jasna očitovanja činjenice o prokletstvu, i Apostol izjavljuje, „*Otkriva se doista s neba gnjev Božji na svaku bezbožnost i nepravednost,*” jer nepravednost je u najmanju ruku grijeh. (Rim. 1:18) Apostol ne kaže da će gnjev Božji biti otkriven u budućem životu i u plamenu muke, nego on ispravno navodi da je to u sadašnjem životu i u sadašnjem vremenu, i da ga se može vidjeti od svih onih čije su oči otvorene da vide prave činjenice stvari.

Gnjev se Božji otkriva sa svakim liječničim uredom, što ukazuje da bolest i smrt rade u rasi. Gnjev je Božji otkriven kroz svako pogrebno poduzeće, što skreće našu pažnju na činjenicu da čovječanstvo umire, da gnjev, prokletstvo Božje, počiva na rasi. Gnjev se Božji otkriva sa svakom pogrebnom povorkom, svakim mrtvačkim kolima, svakim grobljem, svakim nadgrobni spomenikom, i sa svakim vijencem i znakom žaljenja. Gnjev se Božji ne otkriva samo protiv najgorih od grešnika nego, na svaku

nepravednost, čak i najmanju. Stoga nema izlaza, jer nema pravednoga, ne, niti jednoga; i zato su dojenčad isto tako kao i oni sa sijedom kosom podložni tom „gnjevu,” tom „prokletstvu.”

Prorok Job, u svojoj tjeskobi pod prokletstvom, gnjevom, povikao je, „O, kad bi me htio skriti u *Šeolu* [zaborav], zakloniti me dok *srdžba* ti ne mine [bude gotova; tada], dati mi rok kad ćeš me se spomenuti, Zvao bi me, a ja bih se odazvao: zaželio si se djela svojih ruku.” (Job 14:13,15) To vrijeme srdžbe koje je do sada trajalo šest tisuća godina ima biti privedeno kraju sa velikim Danom Osvete, u kojoj Pravda propisuje da će biti dodatna nevolja na čovječanstvu, zbog odbacivanja velikih prilika i prednosti, i propusta da se sluša zakone pravednosti, do one mjere do koje je Svijet Kršćanstva razabrao te zakone. Stoga je za taj Dan Osvete i posebne srdžbe, uz onu koja je vladala od ranije, objavljeno da će biti „vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda.” Božji su sveci uvjereni da će oni biti smatrani dostojnima umaknuti svemu tome što dolazi na svijet, i stati pred Sina Čovječjeg. Oni će umaknuti toj posebnoj srdžbi, ali ne i općem gnjevu koji se otkriva s neba protiv svake nepravednosti. Oni imaju u tome udjela zajedno sa svijetom, u mnogim pogledima, no ipak postoji ta fino povučena razlika, koju Sveto Pismo jasno ističe, naime:

One koji prihvate Krista tijekom ovog Evanđeoskog doba, i koji naprave potpuno posvećenje sebe njemu, računa se da su prešli iz smrti u život; budući su umaknuli gnjevu, prokletstvu, „umakli pokvarenosti koja je u svijetu.” (2. Pet. 1:4; 2:18,20) Istina je, oni su još uvijek u svijetu, još uvijek su podložni smrti, i mogu i dalje imati udjela sa svijetom u bolesti, boli, tuzi i nevolji uzgrednima s prokletstvom, i sa svjetovnog stanovišta ne postoji razlika; međutim sa božanskog stanovišta, koje ima biti stanovište vjernika, postoji velika razlika. Takvi se više ne smatraju da umiru zbog božanskog „prokletstva” ili „gnjeva,” nego se s

obzirom na njihovo opravdanje i naknadno predstavljanje kao živih žrtvi njihova smrt računa kao dio Kristove žrtve. Kao što Apostol to izražava, takvi su u smrti računati kao mrtvi s Kristom, sudionici u njegovoj žrtvi, a ne da umiru s Adamom, poput ostatka rase. „Pa ako umriješmo s Kristom, vjerujemo da ćemo i živjeti zajedno s njime.” (Rim. 6:8)

Slično tome, naš udio u fizičkim nevoljama i bolima je rezultat fizičkih slabosti, nasljeđa, itd. Gospodin nas uvjerava da što god od toga bilo dozvoljeno u slučaju takvih, ne bi trebalo smatrati kao očitovanja njegovog gnjeva; nego da će sva zla kojima će biti dopušteno da dođu protiv njih božanskom mudrošću i ljubavlju i moću biti preokrenuta u dobro za njih, kao stegovne mjere da razviju u njima još izobilnije njegov Duh, i da ih tako u konačnici, kao svoju djecu, podesi i pripremi ih za slavu, čast i besmrtnost—radeći u njima miroljubive plodove pravednosti, i tako ih pripremajući za nadasve veću i vječnu težinu slave. (Filip. 2:13; Rim. 2:7; Hebr. 12:11; 2. Kor. 4:17; 2. Pet. 1:4-11) Ipak, u svemu tome ovi hode po vjeri, ne po gledanju. Barem kad se radi o onome izvanjskome, oni nemaju ništa više nego svijet; doista, ponekada može izgledati da Božji narod ima daleko više poteškoća, kušnji, bolova, od tjelesnog čovjeka, s kojim se Bog još uvijek ne bavi, zato što još nije doveden u stanje pomirenja i jedinstva s njim. Čak je i ovaj povećani zahtjev vjere sam po sebi blagoslov, stega, razvoj karaktera, dobar plod Duha.

Međutim mi promatramo naš predmet—potreba za pomirenjem—sa stanovišta svijeta općenito, cijelog čovječanstva. Prokletstvo, osuda, ili presuda božanskog zakona protiv sve nesavršenosti je uništenje. Bog je sve stvorio veoma dobrim, i to je jedino stanje u kojemu će išta ikada njemu biti zadovoljavajuće. Činjenica da za sada on dopušta nesavršene stvari—nesavršena bića, i nesavršene uvjete—nije dokaz promjene plana sa božanske strane: to je razdoblje nesavršenosti

dopušteno, zato što je božanska mudrost predvidjela mogućnost slavnog ishoda, i u tu svrhu Bog „sve radi po odluci svoje volje.” (Efež. 1:11) On je mogao, na primjer, uništiti Sotonu, onog trenutka kada je on postao prijestupnikom—slično tome anđele koji su pali, i čovjeka; i tako bi bilo izbjegnuto stvaranje nesavršene rase. Nego je božanski plan, baš naprotiv, bio dopustiti nesavršenima i grešnima da na neko vrijeme krenu svojim vlastitim pravcem u stvarima koje neće ometati veličanstveni ishod božanske pripreme, da tako kao primjer mogu biti predstavljene silazne, kvareće tendencije grijeha, u Sotoni, palim anđelima i u čovječanstvu.

Pad čovječanstva pod pravednu kaznu smrti, uništenja, bila je neizravna posljedica Evinog nedostatka spoznaje i njene posljedične obmane, i uključuje, kroz nasljedstvo, mnoge koji nisu namjerno i svjesno prekršili božanski zakon. Ta je činjenica ostavila otvorenom priliku za pokazivanje božanske ljubavi i blagossti, i uzgredno daje primjer djelovanja i suradnje božanskih svojstava, koja nisu mogla tako temeljito biti očitovana i utjelovljena na nikoji drugi način kojeg možemo zamisliti. Bilo je, stoga, dio prvobitne Stvoriteljeve zamisli da otkrije sebe, svojstva svog karaktera, svojim stvorenjima—ne samo čovječanstvu, nego također i anđeoskim vojskama. Neupitno je, kada će veliki plan spasenja biti u potpunosti dovršen, nebeski će anđeli isto tako kao i pomireni svijet upoznati božansku osobnost—mudrost, pravdu, ljubav i moć—u daleko većoj mjeri nego se je to ikada prije shvaćalo, ili se je moglo shvatiti, bez velikih lekcija kojima se sada poučava kroz dopuštenje grijeha, i otkupljenja obećanog u božanskom planu, kroz Krista. To je nagovjestio Apostol Petar, koji nas uvjerava da „anđeli žele zaviriti” u to—duboko ih to zanima. (1. Pet. 1:12)

Kao što smo vidjeli, presuda na čovječanstvu je apsolutno

pravedna, i ne bi bilo mjesta uopće ni za kakvu žalbu za ocjenu pravde (priznato je da je Adam imao dovoljno spoznaje o svom Stvoritelju da mu se zapovjedi bezuslovna poslušnost, i također se prizna da je bila pravedna priprema s Božje strane, da bi život koji ne bi bio korišten u skladu s njegovim pravednim i dobronamjernim priprema trebalo oduzeti, skratiti). Ipak, mi možemo lako vidjeti da je Bog mogao osmisliti drugačiju kaznu u čovjekovom slučaju, i to isto ne bi kršilo nijedno načelo pravde. Mi imamo dokaz za to u njegovom ophođenju sa palim anđelima. Oni nisu bili stavljeni pod smrtnu presudu; kazna koju su dobili bila je, baš naprotiv, da su bili *stavljeni pod ograničenje*, i još uvijek su pod ograničenjem, čekajući završno suđenje. (Juda 6)

Slično tome, Bog je mogao dozvoliti čovjeku da preživi ovih šest tisuća godina, od njegovog grijeha u Edenu, bez oštećenja njegovog fizičkog sistema, bez da ga stavi pod osudu i vlast smrti. Tako bi čovjek, isto tako kao i anđeli koji nisu sačuvali svoje prvobitno obitavalište, mogao biti sačuvan živim sve do suda velikog dana, kako bi se njegov slučaj tada konačno razotkrio. Međutim Bog nije ograničen u svojim djelovanjima, i ista raznolikost koju mi primjećujemo u prirodi, u kojoj se jedan cvijet razlikuje od drugog cvijeta u slavi i ljepoti, i jedno se stvorenje razlikuje od drugog stvorenja, tako, pod onim što Apostol naziva „raznolika mudrost Božja” (Efež. 3:10, *Diaglott*), Bog izabire jednu metodu ophođenja sa anđelima koji su sagriješili, i drugu metodu ophođenja s ljudima koji su postali grešnici. Božanski je gnjev očitovan protiv obojega: gnjev iz ljubavi i pravde, koji mrzi sav grijeh, svo zlo, i koji će ga uništiti; ali koji će učiniti sve što može biti učinjeno za takve zlikovce kada postanu lojalnim slugama pravednosti, imavši veliko iskustvo sa grijehom i sa pravednosti, i njihovim pojedinačnim rezultatima.

U ophođenju sa čovjekom Bog izabire dati kao primjer konačni kraj grijeha i grešnika—uništenje. To je posvjedočeno

u različitim izjavama datima čovjeku, „Duša koja griješi, ona će umrijeti“; „Plaća za grijeh je smrt.“ To jest, u tim izjavama danima čovjeku Bog jednostavno izjavljuje općeniti zakon, koji će uskoro biti apsolutno pravilo cijele njegove oblasti vladanja—svega stvorenja, naime, da će sve što nije savršeno biti uništeno, i da će samo ono što je savršeno, apsolutno savršeno, apsolutno u skladu sa božanskom voljom i namjerom, nastaviti postojati zauvijek, biti blagoslov sebi, na čast Stvoritelju, i na korist svim njegovim stvorenjima.

Ali iako je čovjek bio primjerom djelovanja tog načela, tako da je svaki član ljudske obitelji bio odsječen u smrti—„Smrt je prešla na sve”—ipak, nije božanska namjera tako koristiti čovječanstvo kao primjer strogosti božanske pravde, u istrebljenju zla, da dopusti ljudskom rodu da pati zbog toga što je tako bio korišten kao primjer. Baš naprotiv, božja je priprema da će čovječanstvo doživjeti ništa manje od božanskog milosrđa i ljubavi od bilo kojeg drugog od Božjih stvorenja. Zbog toga se je Bog u stanovito vrijeme pobrinuo za otkupljenje svih, u potpunosti odgovarajuće potrebama slučaja, da kao što su neposlušnošću jednog čovjeka (Adama) mnogi postali grešnici, da će tako poslušnošću jednoga (Isusa) mnogi moći postati pravednima. (Rim. 5:19)

To ne kaže, niti to znači, da mnogi moraju postati pravednima tijekom ovog Evandeoskog doba ili ne uopće: baš naprotiv, Biblijska je objava da će biti samo „malo stado” koji će postati pravednima tijekom sadašnjeg zlog vremena—jedino oni koji su posebno privučeni od Oca i pozvani uzvišenim pozivom u sunasljedstvo sa njegovim Sinom. Ostatak čovječanstva neće niti biti pozvan ili privučen, sve dok Krist (glava i tijelo) ne bude bio podignut i u patnji i u slavi, prema vlastitoj izjavi našeg Gospodina, „A ja, kad budem podignut, sve ću privući k sebi.” (Ivan 6:44; 12:32) To sveopće privlačenje pripada dolazećem Milenijskom dobu, ne sadašnjem niti prijašnjim dobima. To neće biti privlačenje nekolicine niti klase, niti nacije, kao u prošlosti, nego

privlačenje cijelog čovječanstva, otkupljenog sa dragocjenom krvlju.

Ipak, to privlačenje neće značiti prisilu; jer baš kao što je moguće oduprijeti se Očevom privlačenju u sadašnjem dobu, tako da je mnogo pozvanih ali će nekolicina biti izabrana, tako će isto biti moguće oduprijeti se Kristovom privlačenju od strane svijeta čovječanstva u idućem dobu. Međutim, Sveto Pismo nas uvjerava da će put biti učinjen toliko jasnim, i uvjeti toliko razumnima, da će jedino oni koji ljube grijeh, i namjerno ga izabiru, nakon što su došli do spoznaje pravednosti i istine, biti među protivnicima tog velikog Proroka, i biti uništeni od njega u Drugoj Smrti. (Djela 3:23)

Gledajući na božansko ophođenje sa čovječanstvom sa stanovišta kraja Milenijskog doba, mi vidimo da daleko od toga da je božanski pravac djelovanja radio bilo kakvu neljubaznost prema čovječanstvu, izvršenje krajnje kazne božanskog zakona protiv nas, popraćeno kao što je i bilo sa djelovanjem božanskog milosrđa, kroz Krista, u otkupnini i obnovi, zaista je bilo velikim blagoslovom. Ali to se može vidjeti samo sa jednog stanovišta. Sa tog stanovišta mi ne vidimo samo tugu i nevolju i bol, umiranje i plač sadašnjeg vremena, pravednu kaznu za prijestup, njegovu prirodnu posljedicu, zaista, nego mi također i vidimo otkupljenje čovjeka od grijeha i njegovog prokletstva, koje je Otkupitelj kupio na Kalvariji, i koje će isti Otkupitelj naknadno ostvariti—Crkvu se izabire tijekom ovog Evanđeoskog doba, u skladu sa božanskim programom, da bude njegovom Nevjestom i sunasljednikom u Kraljevstvu.

Bez obzira što je smrt bila teška, kao kazna za Adamov grijeh, bila je (uključujući svu bol i tugu i nevolju tog umirućeg stanja zadnjih šest tisuća godina), mi vjerujemo da je čovjekov udes bio mnogo povoljniji od onoga anđela koji nisu zadržali svoje prvobitno obitavalište, i koji nisu bili osuđeni na smrt, i koji, stoga, nisu izgubili svoje životne snage u smrti, niti iskusili bolest ili bol, ali kojima su samo bile ograničene

njihove slobode, i sveto zajedništvo. Da se sa čovjekom postupilo kao sa tim palim anđelima, i bilo im ostavljeno posjedovanje njihovih sloboda s obzirom na zemlju, itd. mi možemo zamisliti kakvo bi užasno stanje stvari prevladalo sa sadašnjim vremenom—kako bi se zlo umnožilo bez ograničenja, kako bi žudnja i lukavost u nepravdi povećali tugu na zemlji. Čak i u saadašnjem stanju stvari, mi možemo vidjeti da su i kratki ljudski životi dovoljni da razviju predivnog genija za sebičnost, i predivnu mudrost za samopromociju, i tlačenje svojih bližnjih. Uzmemo li u obzir da su mnogi milijuneri našeg vremena bili siromašni dječaci, i da su oni sakupili svojih stotinu ili dvije stotine milijuna dolara u manje od pedeset godina, što bi smo mogli očekivati od takvih genija, da su imali stoljeća pred sobom za svoje djelovanje? Prirodna bi posljedica bilo, nedvojbeno porobljavanje i krajnja izopačenost, do bestijalnosti, velikog dijela ljudske obitelji u interesu nekolicine umova koji su majstori u lukavstvu i pohlepi.

Gledajući na stvar sa tog stanovišta, naša se srca podižu sa zahvalnošću Bogu da je oblik „prokletstva” ili osude koja je došla na nas bilo ono što je Gospodin dopustio—umirući ti ćeš umrijeti. I ako su, u međuvremenu, naša iskustva, kao rase, bila zorna obuka, ne samo nama samima, nego i svetim anđelima i palim anđelima, tim se više možemo radovati: i tko zna nije li možda Božja namjera bila upotrijebiti tu jednu veliku lekciju o neizmjenoj grešnosti grijeha, i njegovih neizbježnih posljedica, za druge svjetove svjesnih bića koja će tek biti stvorena. I tko zna neće li u toj dalekoj budućnosti, učitelji pravednosti za još nestvorene milijarde biti uzeti između dostojne otkupljene i obnovljene rase na zemlji, koji su stvarno doživjeli grijeh i koji će moći govoriti iz iskustva, čuvajući druge od i najmanjeg odstupanja od apsolutne poslušnosti božanskoj volji.

Primjer tog načela, okretanja nepovoljne situacije u blagoslov onima koji su korišteni kao ilustracija, mi vidimo u Izraelu. Kao narod, Izrael je bio pozvan između drugih nacija, i bili su korišteni kao predodžbeni narod. Njihov Savez Zakona, iako naizgled prednost, strogo govoreći za njih je sačinjavao drugo suđenje, pad na kojemu ih je doveo pod drugu osudu—očigledno ih ostavljajući, kao narod, mnogo više osuđene od ostatka svijeta, za koje je Bog već bio predvidio (u svom savezu sa Abrahamom), da trebaju biti *opravdani vjerom* budući nitko nije mogao biti opravdan djelima Zakona. Izraelski je Savez tražio savršena djela, i budući da zbog naslijeđene slabosti tijela nisu mogli činiti savršena djela, Izrael je pao pod „prokletstvo” ili osudu na smrt njihovog vlastitog Saveza. Tako se taj Savez koji je bio određen za život (koji je trebao dati vječni život) našao da je na *smrt*. (Rim. 7:9-14) Međutim iako je Bog tako koristio Izrael kao narod u praslici i kao primjer činjenice da niti jedan nesavršeni čovjek ne može držati *savršeni* zakon Božji, on nije dopustio da im to, što je uključivalo njihovu osudu, radi na vječnu propast; i shodno tome, otkupljujući ostatak čovječanstva, njegov je plan bio tako napravljen da ista žrtva s kojom je preko Krista, cijela Adamova rasa bila otkupljena, utječe također i na jednu posebno povlaštenu naciju, koja je pod Savezom Zakona također bila i jedna posebno osuđena nacija. (Rim. 2:11-13; 3:19-23) Zbog toga je naš Gospodin bio rođen pod Savezom Zakona, da bi mogao otkupiti one koji su bili osuđeni pod tim zakonom, sa istom žrtvom s kojom je on otkupio sav svijet čovječanstva, prvobitno osuđen u Adamu. (Gal. 4:4,5)

Mi stoga vidimo da potreba za pomirenjem između Boga i čovjeka, potreba za njihovim jedinstvom, leži u činjenici da je sam Bog izvor života, i da bi bilo koje stvorenje uživalo vječni život, to mora biti kao njegov *dar*. „Dar Božji je život vječni po

Isusu Kristu Gospodinu našem.” (Rim. 6:23) Prema načelima božanske vladavine i zakona, Bog ne može gledati na grijeh sa bilo kojim stupnjem pristanka (Hab. 1:13); on ne može opraštati grijeh, niti priznati njegovu nužnost u bilo kojem stupnju. Budući je sam savršen, njegova je odluka da nitko nesavršen neće biti priznat kao njegov sin, za koje je osigurano vječno postojanje. I kako je čovjek, kroz pad, ne samo došao pod smrtnu presudu, nego se je osim toga, onečistio, iskvario, izopačio se, i uvelike izbrisao sličnost božanstvu iz svog uma i savjesti, stoga jedina nada u vječni život leži u nekoj moći ili načinu ili sredstvu kroz koje dvije stvari mogu biti ostvarene: (1) Oslobođanje čovječanstva iz smrtne presude koja mu je proglašena od Pravde; (2) podizanje čovječanstva iz izopačenja grijeha i pokvarenosti u stanje apsolutne svetosti i savršenstva sa kojega je pao. Ako se na ove dvije stvari može utjecati, tada postoji nada. Ako se na njih ne može utjecati, čovjek nema niti najmanju nadu u vječni život. Uzalud očekujemo pomoć od pale ljudske obitelji, jer premda su neki u manje palom stanju od drugih, manje iskvareni, svi su sagriješili, i ne dostižu slavu Božju. Ako bi postojao samo jedan pravedan, on je mogao, zaista, dati otkupninu za svog brata (za Adama i sve osuđene u Adamovom prijestupu), i tako, pod božanskom pripremom, postati spasiteljem (izbaviteljem) njegove rase od osude; ali takvoga se nije moglo naći. „Nema pravednoga, ni jednoga.” (Ps. 49:7; Rim. 3:10,23)

Bog je u svojoj mudrosti, predvidio sve to, i pobrinuo se je za sve, prije nego je počeo sa stvaranjem čovječanstva, i on je u određeno vrijeme očitovao svoj plan za povratak čovjeka iz njegove propasti osude i izopačenosti. Kada nije bilo oka za sažaljenje, i nijedne mišice da spasi, tada je Božja mišica donijela spasenje. Mišica (moć) Gospodinova koja se se je otkrila, ispružila se odozgo s neba da povuče čovjeka iz blatnjave jame grijeha i iskvarenosti, bio je naš Gospodin Isus. (Ps. 40:2; Iza. 53:1) Kroz njega je Božja objavljena namjera—

(1) Otkupnina čovječanstva od vlasti groba, od osude na smrt, od „prokletstva,” od „gnjeva” koji sada počiva na svijetu. Ta je otkupnina bila ostvarena u smrti našeg Gospodina Isusa Krista: Božanska je pravda u potpunosti zadovoljena, i cijeli je svijet čovječanstva uračunato premješten Gospodinu Isusu Kristu, kao njegov kupljeni posjed, kupljen sa dragocjenom krvlju.

(2) On sada izabire iz otkupljene rase „malo stado” sunasljednika, koji će zbog samopožrtvovne odanosti njemu biti *smatranima* kao sudionici u njegovim patnjama i žrtvi, i također im biti dan udio u njegovim nebeskim slavama i budućem djelu blagoslivljanja svijeta—plodu njegove žrtve.

(3) Djelo obnove ima biti ostvareno preko tog velikog Otkupitelja i njegovog sunasljednika, njegove Nevjeste, Crkve, tijekom „vremena obnove svega što je Bog navijestio od postanka svijeta na usta svih svojih svetih proroka.” (Djela 3:19-21) I kada veliki Posrednik, Krist uništi namjerno zle, one koji odbacuju božansku milost i milosrđe, pod uvjetima Novog Saveza, ostatak otkupljene rase biti će predan Nebeskom Ocu, savršeni i potpuni, u potpunosti vraćeni u Njegovu sliku, i sa povećanom spoznajom o njemu i pravednosti i grijehu—zadobivenu kroz iskustva sadašnje vladavine grijeha, isto tako kao i pod vladavinom pravednosti tijekom vremena obnove—tada će veliko djelo Pomirenja biti dovršeno. Svi koji ovo jasno razumiju lako mogu uvidjeti potrebu za Pomirenjem: da ne može biti nikakvog blagoslivljanja čovječanstva izuzev ako ih se ne dovede u apsolutni sklad sa njihovim Stvoriteljem; i da takvo pomirenje prije svega zahtijeva otkupljenje grešnika—plaćanje njegove kazne. Jer Bog mora biti pravedan dok opravdava grešnike, inače ih on nikada ne može opravdati. (Rim. 3:26)

S obzirom na gore navedeno mi jasno vidimo da broj onih koji su okajani žrtvom za grijehе našeg Gospodina—opće podizanje „prokletstva” pravno—ne daje nikakav kriterij s kojim mi možemo prosuditi broj koji će po poslušnosti vjerom

u stvarnosti biti oslobođen od grijeha i njegovog prokletstva i vratiti se u jedinstvo sa Ocem, koristeći se sa mogućnostima koje će biti otvorene svima preko našeg dragog Otkupitelja. Ne postoji nikakva izjava s Božje strane, niti bilo kakav razuman temelj za pretpostavku s čovjekove strane da će itko ikada postići božansku naklonost i vječni život izuzev onih koji će doći u srcu u najpotpuniji sklad sa Bogom, i sa svim njegovim zakonima pravednosti. Međutim, mi se radujemo, da će spoznaja Božje milosti i drugih mogućnosti daleko boljih nego što ih sada uživa svijet u Božje „određeno vrijeme” biti prošireni na svako stvorenje. (1. Tim. 2:6)